ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΑΛΔΡΙΧ

Ο ΦΟΙΝΙΚΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΝΤΑΣ κάποτε ἔτυχε νὰ περάσω γιὰ κάποια ὑπόθεσί μου ἀπὸ τή Νέα Αὐρηλία, μιὰ ὡραία γαλλικὴ πόλι μ' ἕναν ἀρχαῖο μητροπολιτικὸ ναό. Ἐκεῖ εἶδα μὲ κατάπληξι ἕναν ὑψηλότατο φοίνικα μὲ μεγάλα κλαδιὰ καὶ χοντρὴ ρίζα, ποὺ μοῦ φάνηκε παράξενο πῶς μποροῦσε νὰ διατηρῆται ἔτσι ἀκμαῖος μακρυὰ ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ περιέργειά μου μ' ἀνάγκασε νὰ ζητήσω πληροφορίες σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ φυτὸ καὶ νὰ τὶ κατώρθωσα νὰ μάθω:

Σ' ἐκείνη τὴν πόλι ζοῦσαν πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια δυὸ νέοι τῆς ἴδιας ἡλικίας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας ὠνομαζόταν Ἀντώνιος καὶ ὁ ἄλλος Αἰμίλιος. Οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι ἀγαπιόντουσαν μὲ πραγματική παραφορὰ καὶ δὲν ἐχωρίζονταν ποτέ.

Ἔξαφνα ὅμως, μιὰ μέρα ἔφτασε στὴν πόλι αὐτὴ μιὰ ἄγνωστη γυναῖκα. Ἐρχόταν ἀπὸ ἕνα νησὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ ἐγκαταστάθηκε κοντὰ στὸ σπίτι τῶν δύο νέων. Ἡ γυναῖκα αὐτή, μὲ τὴν ὁποία οἱ δυὸ φίλοι εἶχαν σχετισθῆ ἀρκετά, σὲ λίγον καιρὸ πέθανε ἀφήνοντας ὀρφανὴ κι' ἀπροστάτευτη μιὰ μοναχοκόρη δεκαεφτὰ χρονῶν. Τότε ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Αἰμίλιος, ποὺ εἶχαν περιποιηθῆ ὅσο μποροῦσαν τὴ μητέρα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀσθενείας της, ἀποφάσισαν νὰ καταβάλουν κάθε φροντίδα γιὰ τὴ συντήρησι καὶ τὴν προστασία τῆς κόρης ποὺ ἔμενε ἔρημη στὸν κόσμο. Ἡ Ἀγγέλικα—αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς ὀρφανῆς—εἶχε ἐξαιρετικὴ ὠμορφιὰ καὶ κοντὰ τῆς ἡ ἄλλες γυναῖκες φαίνονταν ἐντελῶς ἀσήμαντες καὶ κοινές. Οἱ δυὸ νέοι ἐννοιωσαν ἔξαφνα, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, τὴν ἴδια βαθειὰ συμπάθεια γιὰ τὴν Ἀγγέλικα καὶ κατάλαβαν ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς ἐχώριζε ἕνα μυστικό. Κ' ἐνῶ ὡς τότε εἶχαν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἀναμεταξύ τους, τώρα ἄρχισε νὰ σκιάζη τὴν ἥσυχη ἀτμόσφαιρα τοῦ βίου των κάποιο νέφος δυσαρεσκείας. Τὰ δεσμὰ τῆς φιλίας των εἶχαν κοπῆ κ' ἡ καρδιὰ τους βασανιζόταν ἀπὸ τὴ ζήλεια.

Ἡ Ἀγγέλικα ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῆ τὴν πρώτη της ἀφέλεια, ὡς ποὺ μιὰ μέρα ἔφτασαν στ' αὐτιά της κατὰ τύχην, μερικὰ λόγια, λόγια ἐμπαθείας καὶ μίσους, ποὺ τὰ ἐξεστόμισαν ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου, πάνω σὲ μιὰ ζωηρὴ φιλονεικία τους, οἱ δύο νέοι. Ἡ Ἀγγέλικα χλώμιασε ἄξαφνα καὶ στὰ μάτια της ἄστραψε μιὰ ξαφνικὴ λάμψι.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Αἰμίλιος καὶ ἡ κοπέλλα ἐξαφανίστηκαν ξαφνικά. Κανένας δὲν ἤξερε γιὰ ποῦ εἶχαν τραβήξει, οὔτε νοιάστηκε γι' αὐτοὺς κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀντώνιο. Τὸ χτύπημα αὐτὸ ἦταν πολὺ σκληρὸ γιὰ τὸ δυστυχισμένο νέο, ὁ ὁποῖος κατελήφθη ἀπὸ μαύρη ἀπελπισία. Σὲ λίγο, καθὼς ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα εὐαγγέλιο γιὰ νὰ διαβάση καὶ νὰ παρηγορηθῆ, εἶδε νὰ πέφτη στὰ πόδια του μὲς ἀπ' τὰ φύλλα ἕνα χαρτί. Τὸ πῆρε εὐθὺς καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς: «Συγχώρησέ μος. Συγχώρησέ μας γιατὶ ἀγαπιόμαστε».

***

Πέντε χρόνια πέρασαν. Ὁ Ἀντώνιος εἶχε χειροτονηθῆ ἱερεὺς στὸ μεταξύ, ἀλλὰ ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πειὰ κανένα θέλγητρο γι' αὐτόν. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὸ πρόσωπό του γινόταν πιὸ χλωμὸ κ' ἡ καρδιὰ του πιὸ λυπημένη. Ἔξαφνα μιὰ μέρα ἔλαβε ἀπὸ τὰ ξένα ἕνα γράμμα ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὴν Ἀγγέλικα! Τοῦ ἔγραφε ὅτι ἦταν ἄρρωστη βαρειὰ ἀπὸ κίτρινο πυρετὸ ποὺ ἀφάνιζε τὸ νησί τους καὶ ὅτι ὁ Αἰμίλιος εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἀπ' τὴν ἴδια ἀρρώστεια. Ἀκόμα τὸν ἐπληροφοροῦσε ὅτι ὁ ἴδιος κίνδυνος ἀπειλοῦσε καὶ τὴ μικρὴ τους κόρη, τὴ Σοφία. Εὐτυχῶς οἱ γνωστοὶ τους ἐφρόντισαν νὰ τὴ στείλουν στὴν πόλι ποὖμενε αὐτός. Τὸν παρακαλοῦσε λοιπὸν θερμά, νὰ κρατήση τὴν κόρη της κοντά του ὥσπου νὰ μεγαλώση καὶ νὰ τὴν κλείση ἀργότερα σὲ μοναστῆρι. Ἡ τελευταία σελίδα τῆς ἐπιστολῆς ἦταν γραμμένη βιαστικὰ ἀπὸ ξένο χέρι. Τὸν εἰδοποιοῦσαν ὅτι ἡ μικρὴ εἶχε ἐπιβιβασθῆ σ' ἕνα πλοῖο γιὰ τὸ μέρος του.

Μόλις ὁ ἱερεὺς τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς, τὰ μάτια του δάκρυσαν. Ἀποφάσισε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ κρατήση κοντά του σὰν πατέρας, τὴν κόρη τῆς Ἀγγέλικας.

Ἡ μικρὴ Σοφία ἔφτασε σὲ λίγες μέρες. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔριξε ὁ Ἀντώνιος ἄρησε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, γιατὶ εἶδε πῶς ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μ' ἐκείνη ποὺ ἀγατοῦσε ἄλλοτε. Ἡ ὀρφανὴ εἶχε τὴν καλλονὴ τῆς μητέρας της, τὸ λυγερὸ της ἀνάστημα, τὴν τριανταφυλλένια ὄψι της, τὸ φλογερὸ της βλέμμα, μπρὸς στὸ ὁποῖο κανένας δὲν ἦταν ἱκανὸς ν' ἀντέσταθῆ. Ὁ Ἀντώνιος αἰσθάνθηκε κοντὰ στὴ μικροῦλα αὐτὴ νὰ ξαναζωντανεύη ὅλο τὸ παλαιὸ πάθος ποὺ κοιμόταν στὴν καρδιά του. Κυριεύτηκε ἄξαφνα ἀπὸ ἕναν ἀκατανίκητο ἔρωτα γιὰ τή Σοφία!...

Τοὺς δύο πρώτους μῆνες ἡ μικρὴ Σοφία ἦταν ἀπαρηγόρητη. Δὲν ἐμιλοῦσε παρὰ γιὰ τὴ χώρα της, γιὰ τοὺς καρποὺς της, γιὰ τὰ λουλούδια της, γιὰ τὸ γαλάζιο τῆς οὐρανό, γιὰ τὰ ὡραῖα της δέντρα, γιὰ τὰ δροσερὰ της ρυάκια, ποὺ κυλοῦσαν ἥσυχα πρὸς τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἔπαψε τὰ κλάμματα καὶ τοὺς ἀναστεναγμοὺς καὶ βυθίστηκε σὲ μιὰ σιωπηλὴ μελαγχολία. Γυροῦσε ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο κρατῶντας στὰ χέρια της ἕναν πράσινο παπαγάλο μὲ μακρυὰ οὐρά, ποὺ τὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ πέθαναν οἱ γονεῖς της.

Ἡ ἄτυχη μικρὴ ἔλυωνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα... Μέσα σ' ἕνα χρόνο τὰ μάτια της εἶχαν πάρει μιὰ θανάσιμη ἀτονία καὶ τὸ σῶμα της εἶχε λιγνέψει ἀπελπιστικά. Ὁ Ἀντώνιος ἐκάλεσε τότε μερικοὺς γιατροὺς νὰ τὴν ἐξετάσουν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν μπόρεσαν νὰ τῆς βροῦν καμμιὰ ἀρρώστεια. Περιωρίστηκαν μονάχα νὰ τοῦ ποῦν ὅτι ἡ νέα παραινόταν ἀπὸ κάποια κρυφὴ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς ποὺ θὰ τὴν ἔφερνε ἴσως στὸν τάφο. Ὁ Ἀντώνιος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιστέψη ποτὲ σὲ τέτοιο πρᾶγμα. Τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴ μικρὴ Σοφία!...

***

Ὅταν βγῆκε ὁ χειμῶνας κ' ἡ ἀνοιξιάτικες αὔρες σκόρπισαν παντοῦ τὸ γλυκὸ ἄρωμα τῶν πορτοκαλλιῶν, ἡ Σοφία φάνηκε νὰ παίρνη κάποια ζωή. Καθόταν πάντα σ' ἕνα σκαμνὶ ἀπὸ εὐδοκίλαμο μπρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ καὶ βυθιζόταν σὲ ρέμβη. Κάπου-κάπου ὅμως καταλαμβανόταν ἄξαφνα ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη στενοχώρια κι' ὁ Ἀντώνιος ἀνησυχοῦσε πολὺ γι' αὐτή. Τέλος μιὰ μέρα ἡ Σοφία ἀποφάσισε ν' ἀφήση τοὺς δισταγμούς της καὶ νὰ τοῦ μιλήση:

— Κοντὰ στὸ σπίτι μας, τοῦ εἶπε, ἐκεῖ πέρα στὸ νησί, εἴχαμε φοίνικες... Καὶ τὶ ὡραῖοι ποὺ ἦσαν!... Μοῦ φαίνεται πὼς ἀναπαύομαι ἀκόμα ὅλη τὴν ἡμέρα κάτω ἀπ' τὴ σκιά τους κ' ἡ αὐταπάτη αὐτὴ μὲ κάνει εὐτυχισμένη. Τόσο πολὺ τοὺς ἐπεθύμησα, ποὺ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπ' αὐτὴ τὴν αἰτία ἀρρώστησα. Τὶ λέτε σεῖς, πάτερ μου;

— Ἀλλοίμονο, ἔχεις δίκηο, τῆς ἀπάντησε μὲ λύπη ὁ Ἀντώνιος. ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ ὁποίου πέρασε μιὰ αἰφνίδια σκέψι. Μεῖνε ἥσυχη ὅμως, τῆς πρόσθεσε, κ' ἐγὼ θὰ σὲ ξαναπάω γρήγορα στὸ ἀγαπημένο σου νησί.

— Ναί, ναί, πάτερ μου, τὸ θέλω πολὺ αὐτό. Θέλω νὰ ταξειδέψω, νὰ φύγω...

Κ' ἔφυγε... Ἔφυγε γιὰ πάντα. Γιὰ τὸ ταξεῖδι ποὺ κανεὶς δὲν γυρίζει πίσω... Κανείς...

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα τὸ ντελικᾶτο σῶμα της ἀναπαύοταν στὴ νεκρικὴ κάσσα κι' ἡ κερέντια της ὄψι φωτιζόταν ἀπ' τὶς πένθιμες λαμπάδες ποὖσαν ἀναμένες πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της...

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀντώνιου εἶχε ραγίσει ἀπὸ τὸν πόνο. Ἔσκαψε τότε μέσα στὸν κῆπο του ἕναν τάφο κ' ἐκεῖ μέσα ἀπόθεσε εὐλαβικὰ τὸ φέρετρο τῆς νεκρῆς του ἀγάπης.

Ἕνα πρωῒ ὁ Ἀντώνιος εἶδε μ' ἀπορία ὅτι ἀπ' τὸ χῶμα τοῦ μικροῦ τάφου εἶχε ξεπροβάλει ἕνα λεπτὸ βλαστάρι ἀνάμεσα σὲ δυὸ σμαραγδένια φύλλα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε μεγάλη σημασία σ' αὐτό. Ἀλλὰ ὅσο τὸ φυτὸ μεγάλωνε, παρακολουθοῦσε τὴν ἀνάπτυξί του μὲ μεγαλείτερη προσοχή, γιατὶ τὸ φυτὸ αὐτὸ δὲν ἔμοιαζε μὲ κανένα ἄλλο τοῦ κήπου. Τὶ ὄμορφο, λυγερὸ καὶ ὡραῖο ποὺ ἦταν! Ὅταν ἐσάλευε ἀνάλαφρα στὸ καλοκαιρινὸ ἀεράκι, τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε μπροστά του τὴ Σοφία, τὴ λυγερὴ καὶ πανέμορφη.

Μιὰ μέρα κάποιος ξένος περαστικός, ἀκούμπησε στὸ φράχτη τοῦ κήπου καὶ τοῦ εἶπε κυττάζοντας τὸ νεοβλαστὸ φυτό:

— Τὶ ὡραῖο φοίνικα ποὺ ἔχετε!

— Θεὲ μου. Φοίνικας γίνε λοιπόν; φώναξε μὲ ταραχὴ ὁ ἱερεύς.

— Βέβαια. Ἀλλὰ πῶς βρέθηκε στὸ κλῖμα σας τέτοιο φυτό;

— Θεὲ μου! Εἶνε περίεργο, εἶνε θαῦμα! φώναξε ὁ Ἀντώνιος.

Κ' ἔπειτα εἶπε μέσα του μ' εὐγνωμοσύνη:

— Σ' εὐχαριστῶ. πανάγαθε ποὺ μοῦ τὠστειλες.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ἀντώνιος ἄρχισε νὰ λατρεύη τὸ φυτό, ἐνῶ ὡς τότε δὲν αἰσθανόταν παρὰ μιὰ ἁπλὴ ἀγάπη πρὸς αὐτό. Τὸ σκάλιζε, τὸ πότιζε, τὸ περιποιόταν, ἤθελε νὰ τὸ σφίξη θερμὰ στὴν ἀγκαλιά του... Μήπως δὲν ἦταν γι' αὐτὸν ἡ ἐνσάρκωσι τριῶν ἀγαπημένων προσώπων;

Ὅσο ὁ φοίνικας ὑψωνόταν περήφανα πρὸς τὸν οὐρανό, τόσο ἔγερνε στὴ γῆ ἐξασθενημένος ἀπ' τὰ χρόνια ὁ ἱερεύς. Τὰ πόδια του εἶχαν ἀδυνατήσει πειὰ καὶ μὲ δυσκολία ἐβάσταζαν τὸ σακατεμμένο σῶμα του. Αὐτὸς ὅμως σερνόταν κάθε τόσο μὲ κόπο κοντὰ στὸ φοίνικα, ἀκουμποῦσε στὸν κορμό του καὶ περίμενε γαλήνια τὸ θάνατο κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο του.

Ὅταν ἀπέθανε. σύστησε διὰ τῆς διαθήκης του στοὺς κληρονόμους του νὰ μὴ κόψουν τὸ φοίνικα. Κ' ἔτσι τὸ θαυμάσιο φυτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ στέκη πάντα μέσα στὸ στενάχωρο δρόμο, ὑψηλὸ καὶ ὡραῖο, σὰν καμμιὰ ἀνατολίτισσα βασίλισσα ποὺ μαγεύει ὅλων τὰ μάτια μὲ τὴ χάρι της καὶ σκορπίζει στὸν ἀγέρα μὲ τὴ μυρωμένη της ἀνάσα ἐρωτικὲς ἀποθυμιές!...

ΘΩΜΑΣ ΑΛΔΡΙΧ